

Δημοσιεύθηκε : Κυριακή, 13 Απριλίου 2014 14:20

Συντάκτης: Διαχειριστής: π. Αντώνιος Τριανταφύλου / Συντάκτης: Αλέξ. Μαρκουίζος, Γραμματέας Ι. Μ. Σύρου

Εμφανίσεις: 3490

Η αποκάλυψη του Θεού στους ανθρώπους τελειούται στο πρόσωπο του Θεανθρώπου Ιησού, γεγονός για το οποίο μίλησε και ο απόστολος Παύλος (Γαλ. 4,4-5). Οι προφήτες της Π.Δ. επισημαίνουν και οραματίζονται μια μεσσιανική εποχή στην οποία ο άρχοντας της ειρήνης, ο Ιησούς Χριστός, θα οδηγήσει την ανθρωπότητα σε μια χρυσή εποχή δικαιοσύνης και αγάπης. Είναι η εποχή της Εκκλησίας. Μέσω της Εκκλησίας οι ενέργειες του Παρακλήτου-Πνεύματος, του τρίτου προσώπου τού ενός ως προς την ουσία Θεού, εισήλθαν στην πλάση και αφαρτίζουν συνεχώς τη φύση, καθιστώντας όποιους το θελήσουν υιοθετημένα παιδιά του Θεού (Γαλ. 3,23-29). Στο εξής ο Θεός είναι πατέρας στοργικός και όχι απρόσωπη δύναμη ή λογική αναγκαιότητα στο σύμπαν.

Η Παλαιά Διαθήκη προσανατολίζει προς το Χριστό. Ο ίδιος ο Χριστός απέδιδε την εκπλήρωση των προφητειών στον εαυτόν του: «Αυτή είναι η αιώνια ζωή, κηρύττει, Το να γνωρίζουν εσένα τον μόνο αληθινό Θεό (τον Πατέρα) και τον Ιησού Χριστό τον οποίον έστειλες» (Ιω. 17,3). Στην Επί Του Όρους Ομιλία διαβεβαιώνει ότι δεν ήλθε να καταλύσει αλλά να πραγματοποιήσει (να συμ-πληρώσει) το Νόμο και τους προφήτες (Ματθ. 5,17). «Εγώ και ο Πατέρας, κάνει γνωστό στους ακροατές του, είμαστε Ένα» (Ιω. 10,30). Και ο απόστολος Θωμάς, μετά την ανάστασή Του, βλέποντάς Τον αναφωνεί: «Είσαι ο Κύριός μου και ο Θεός μου» (Ιω. 20,28). Μετά την ανάστασή Του, επίσης, παρατηρεί καθ' οδόν τους μαθητές Λουκά και Κλεόπα που δεν διέγνωσαν το πρόσωπό Του μέσα στις Γραφές (Λουκ. 24,25-27), και εξήγησε στους μαθητές Του πριν αναληφθεί την μαρτυρία της Π.Δ. για το πρόσωπο και τη θεότητα Του, καθώς και για την σταύρωση και ανάστασή Του. Τους είπε δε ότι η δύναμη του Θεού θα τους καταστήσει μάρτυρες όλων αυτών για τη σωτηρία του κόσμου (Λουκ. 24,44-49).

Η κυρίως αξία επομένως της Παλαιάς Διαθήκης και το μεγαλείο της βρίσκεται στις ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΣΣΙΑ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ, που δεν είναι μια και δύο, αλλά πάμπολλες. Με τις οποίες αναδεικνύεται ο Χριστός ως το μόνο ιστορικό πρόσωπο, του οποίου προφητεύθηκε η έλευση αιώνες πριν γεννηθεί, σε αντίθεση με τους φανταστικούς ψευδο-θεανθρώπους του εθνικού κόσμου, που δεν υπήρξαν πραγματικά, αλλά επρόκειτο για προσωποποιήσεις των εποχών και λειτουργιών της φύσεως. Ο Χριστός, ο νέος Αδάμ, είναι το κλειδί ερμηνείας της Π.Δ. υπό το φως αποκλειστικά της Κ.Δ. Και όταν πραγματοποιήθηκαν όλες κατά γράμμα οι προφητείες, ο τρόπος γέννησής του, ο τόπος, η καταγωγή, τα πάθη του, ο σταυρός του, η ανάσταση και ανάληψή Του, τότε μόνο φάνηκε και η ουσιαστική αξία της Π.Δ. ως προπαίδειας στο μυστήριο του Ιησού. Διότι πριν τον Χριστό παρέμενε εσφραγισμένη και ακατανόητη συλλογή βιβλίων. Οι καταπληκτικές προφητείες της Βίβλου, που ειπώθηκαν 10, 8, 7 και 6 αιώνες π.Χ., είναι ένα πραγματικό διαχρονικό θαύμα, αψευδής μαρτυρία περί της θεότητας και Μεσσιακής ιδιότητας του Ιησού Χριστού μέχρι συντελείας των αιώνων. Ας θαυμάσουμε μερικές από αυτές τις προφητείες, που ολοκληρώνουν το μήνυμα της Βίβλου και την διαχρονική αξία της,

Δημοσιεύθηκε : Κυριακή, 13 Απριλίου 2014 14:20

Συντάκτης: Διαχειριστής: π. Αντώνιος Τριανταφύλου / Συντάκτης: Αλέξ. Μαρκουίτζος, Γραμματέας Ι. Μ. Σύρου

Εμφανίσεις: 3490

προσανατολίζοντας προς το Χριστό, που έφερε στον κόσμο την αλήθεια για τον Τριαδικό Θεό και τη Χάρη Του, προς κάθαρση, φωτισμό και θέωση του ανθρώπου.

ΤΟ ΠΡΩΤΕΥΑΓΓΕΛΙΟ (Γεν. 3,15)

Μετά την πτώση των πρωτοπλάστων και πριν την ‘τιμωρία’ τους από τον Θεό (στην ουσία αυτοτιμωρία τους), είπε ο Κύριος ο Θεός στο φίδι: «Εχθρα θα βάλω ανάμεσα σ’ εσένα και στη γυναίκα κι ανάμεσα στο σπέρμα σου και στο σπέρμα της. ΕΚΕΙΝΟΣ θα σου συντρίψει το κεφάλι κι εσύ θα του πληγώσεις τη φτέρνα» (Γεν. 3,15).

Οι Ο΄ (Εβδομήκοντα) με τη λέξη ‘σπέρμα’ αποδίδουν την εβραϊκή λέξη ‘ζερά’, η οποία είναι συλλογική με γραμματική μορφή ενικού αριθμού. Ήδη η αρχαία Εκκλησία (π.χ. Ειρηναίου Λυώνος «Κατά Αιρέσεων» 3,22, PG 7,957 εξ.) είδε στην πρώτη αναφορά (‘στο σπέρμα σου’) το διάβολο. Και στη δεύτερη (‘στο σπέρμα της’ = στον απόγονό της) την προτύπωση της γέννησης του Χριστού από την Παρθένο Μαρία (βλ. ‘Η Αγία Γραφή’, Ελληνικής Βιβλικής Εταιρείας). Την ίδια έννοια αποδίδει και ο Παύλος στο χωρίο, όταν λέει: «Οι επαγγελίες δόθηκαν στον Αβραάμ και στον απόγονό του. Η Γραφή δεν λέει: ‘και στους απογόνους’, όπως θα έκανε αν εννοούσε πολλούς, αλλά μιλάει για έναν: ‘και στον απόγονό σου’. Αυτός ο απόγονος είναι ο Χριστός» (Γαλ. 3,16). Και πάλι λέγει: «Ο Θεός της ειρήνης ταχέως θέλει συντρίψει τον Σατανά υπό τους πόδας σας» (Ρωμ. 16,20). Η θεολογική σημασία του στίχου έγκειται στο γεγονός ότι, όπως δια μέσου της γυναίκας (Εύας) η πανουργία του διαβόλου έφερε την αμαρτία και τον θάνατο στον κόσμο, έτσι πάλι δια μέσου της γυναίκας (Παναγίας) η χάρις του Χριστού θ’ απαλλάξει την πεπτωκυία ανθρωπότητα από την αμαρτία και το θάνατο (βλ. Στ. Καλαντζάκη, ‘Εν αρχή εποίησεν ο Θεός’, εκδ. Πουρναρά, Θεσσαλ.).

Είναι αλήθεια, ακόμη, ότι όλοι οι λαοί στη φιλολογική τους γραμματεία είχαν παραδόσεις περί ελεύσεως χρυσής εποχής κατά την οποία θα τερματιστεί η δύναμη του κακού και της αμαρτίας και θα λάμψει περίοδος μεσσιανικής εποχής, όπου μέγας βασιλέας και σπουδαίος ήρωας με θείες ιδιότητες θα φανεί για να οδηγήσει σε εποχή ειρήνης, καταλλαγής και ευτυχίας μεταξύ Θεού και ανθρώπων. Τέτοιου είδους έμμεσες προφητείες ανευρίσκουμε στους Πέρσες, στους Ινδούς, στους Κινέζους, στους Αιγύπτιους, στους Έλληνες, στους Γερμανούς, στους Μεξικάνους και Περουβιανούς (βλ. Παν. Τρεμπέλα, ‘Απολογητικά Μελέται Δ’, εκδ. Ο Σωτήρ, Αθ. 1973). «Ιδού, έρχονται μέρες, λέει ο Κύριος, που θα σηκώσω στον Δαβίδ Βλαστό Δίκαιο, και θα βασιλεύσει ως Βασιλιάς, και θα ευημερήσει και θα κάνει Κρίση και Δικαιοσύνη πάνω στη γη» (Ιερεμίας, 23,5).

Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒ (Γεν. 49,10).

Δημοσιεύθηκε : Κυριακή, 13 Απριλίου 2014 14:20

Συντάκτης: Διαχειριστής: π. Αντώνιος Τριανταφύλου / Συντάκτης: Αλέξ. Μαρκουίτζος, Γραμματέας Ι. Μ. Σύρου

Εμφανίσεις: 3490

«Ο Ιούδας την εξουσία δεν θα χάσει, ούτε το σκήπτρο του αρχηγού μέσα από τα πόδια του, ΩΣΤΟΥ ΕΡΘΕΙ (ΘΕΙΟΣ) ΑΡΧΟΝΤΑΣ (ο Σηλώ), σ' αυτόν που οι λαοί θα υπακούσουν (προσδοκία εθνών)» (Γεν. 49,10).

Ο πατριάρχης Ιακώβ, λίγο πριν πεθάνει, καλεί τα παιδιά του και τους αναγγέλλει την προηγηθείσα προφητεία. Ενδιαφέρον είναι ότι επιμένει στο ρόλο της φυλής του Ιούδα και όχι στους αγαπημένους του, Ιωσήφ και Βενιαμίν, ούτε και στη φυλή του Λευΐ από την οποία θα προερχόταν η Ιουδαϊκή ιεροσύνη. Το εβραϊκό κείμενο επικεντρώνεται στη ψράση 'Σηλώ', την οποία η Ιουδαϊκή και χριστιανική παράδοση ερμηνεύουν ως «Ειρηνοποιός» και «Μεσσίας». Ο χρησμός επίσης μπορεί να αναφερόταν στον Δαβίδ, αλλά ως τύπο του Μεσσία. Έτσι τουλάχιστον το εξέλαβαν και οι Ιουδαίοι. Το σημαντικότερο σημείο και η επαλήθευση της προφητείας βρίσκεται στο εξής: "Όπως δείχνει η ιστορία, 'το σκήπτρο και η ράβδος της εξουσίας' αφαιρέθηκαν από τον Ιούδα ΟΤΑΝ ΑΚΡΙΒΩΣ ΕΜΦΑΝΙΣΤΗΚΕ Ο ΙΗΣΟΥΣ πάνω στη γη. Η έλευσή Του συνέπεσε με τις 'τελευταίες ημέρες', τότε δηλαδή που συμπληρώθηκε ο χρόνος τον οποίο είχαν προαναγγείλει οι προφήτες. Ο Ηρώδης, δηλ. ο αυτουργός της σφαγής των αθών παιδιών, είναι ο τελευταίος βασιλιάς των Εβραίων". Όχι πολλά χρόνια μετά απ' αυτόν, η Ιουδαία μαζί με την Ιερουσαλήμ υπήχθησαν υπό την διοίκηση Ρωμαίου Ηγεμόνος, ο οποίος και επικύρωσε την καταδίκη του Κυρίου Ιησού. Και ο Ισραήλ έχασε την ανεξαρτησία του (βλ. 'Υπόθεση Ιησούς', Vittorio Messori, Πορεία Πνευματική, Αθ. 1980 και 'Απολογητικά Μελέται Δ', όπου ανωτέρω).

Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΤΟΥ ΒΑΛΑΑΜ (Αριθμ. 24,16-17)

Ο Βαλαάμ υπήρξε προφήτης (Β' Πέτρ. 2,16) και λάτρευε τον Θεό (Αριθμ. 22,5-24,20) στη Μεσοποταμία, όπου και η πατρίδα του Αβραάμ. Προσκληθείς υπό του Βαλάκ, βασιλέα των Μωαβιτών, να καταρασθεί τους Ισραηλίτες επειδή φοβήθηκε τη δύναμή τους (Αρ. 22,6), ο άνδρας αυτός προέβη αντίθετα σε ευλογία του Ισραήλ και προφήτευσε το μέλλον του, λέγοντας: «Λόγος του Βαλαάμ, γιού του Βεώρ, Λόγος εκείνου ...που βλέπει οράματα του Παντοδύναμου και που, όταν πέφτει σε έκσταση, τα μάτια του ανοίγονται. Τον βλέπω, αλλά όχι τώρα. Τον ατενίζω, μα όχι από κοντά. ΕΝΑ ΑΣΤΕΡΙ ΘΑ ΑΝΑΤΕΙΛΕΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΙΑΚΩΒ, ραβδί ηγεμονικό θα υψωθεί απ' τον Ισραήλ, που θα χτυπήσει τα μηλίγγια της Μωάβ και την κορφή του κεφαλιού όλων του Σηθ των απογόνων...» (Αρ. 24,16-17).

Το άστρο κατά την παλαιά Ανατολή σήμαινε κάποιον Θεό ή βασιλέα θεοποιηθέντα. Θυμίζει δαυιδική μοναρχία αλλά και την έλευση του Μεσσία από τη γενιά του Δαβίδ. Ως Μεσσιακή προφητεία την εξέλαβαν και οι τρεις Χαλδαϊκές παραφράσεις, αλλά και όλοι οι Ιουδαίοι νομοδιδάσκαλοι. Άλλωστε και η προσωρινή επιτυχία του ψευτομεσσία Βαρκοχεβά προέκυψε από την ετυμολογία του ονόματός του, που σήμαινε «υιός αστέρος», και επειδή εφάρμοζε την προφητεία στον εαυτόν του. Η προφητεία προαναγγέλλει παγκόσμια κυριαρχία και νίκη πάνω και στους εχθρούς του

Δημοσιεύθηκε : Κυριακή, 13 Απριλίου 2014 14:20

Συντάκτης: Διαχειρίστης: π. Αντώνιος Τριανταφύλου / Συντάκτης: Αλέξ. Μαρκουίτζος, Γραμματέας Ι. Μ. Σύρου

Εμφανίσεις: 3490

Ισραήλ (Μωάβ και Ησαύ) καί στους εναπομείναντες απογόνους του Αδάμ (υιοί Σηθ) μετά τον Κατακλυσμό.

ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΤΟΥ ΜΩΨΗ (Δευτερ. 18,17-19)

Τότε ο Κύριος μού είπε: «Εγώ, θα αναδείξω μέσα από τον ίδιο τους το λαό ΕΝΑΝ ΠΡΟΦΗΤΗ ΓΙ' ΑΥΤΟΥΣ, ΣΑΝ ΕΣΕΝΑ. Θα βάλω τα λόγια μου στο στόμα του και θα τους λέει όλα όσα εγώ θα τον διατάζω. Αν κάποιος δεν δώσει προσοχή στα λόγια μου, δηλαδή σ' αυτά που θα λέει ο προφήτης εξ ονόματός μου, εγώ ο ίδιος θα τον τιμωρήσω» (Δευτ. 18,17-19).

Μόνο ο Μεσσίας μπορούσε όμως να είναι όμοιος με το Μωσσή, ο οποίος και σύμφωνα με την Συναγωγή υπήρξε ο μέγιστος προφήτης (Δευτ. 34,10). Ο Μεσσίας δηλαδή αναμενόταν καί από τους Ιουδαίους ως νέος Μωσής. Στα χρόνια ήδη του Ιωάννη του Προδρόμου οι Ιουδαίοι βεβαιώνουν ότι δεν έχει γεννηθεί ακόμη ο προφήτης της συγκεκριμένης προφητείας: «Μήπως είσαι ο προφήτης που περιμένουμε;», ρώτησαν τον Πρόδρομο Ιωάννη, «κι εκείνος απάντησε: 'Όχι'» (Ιω. 1,21). Ο απ. Πέτρος και ο πρωτομάρτυρας Στέφανος εφάρμοσαν τα λόγια της προφητείας στο πρόσωπο του Ιησού (Πρ. 3,22-23 & 7,37). Διότι πράγματι ο Ιησούς, ψώναζε δυνατά και είπε: «Όποιος ακούσει τα λόγια μου και δεν τα δεχθεί, αυτόν δεν θα τον κρίνω εγώ, γιατί δεν ήρθα για να καταδικάσω τον κόσμο, αλλά για να τον σώσω ... Ο λόγος που κήρυξα, αυτός θα τον κρίνει την έσχατη ημέρα. Γιατί εγώ δεν δίδαξα από μόνος μου, αλλά ο Πατέρας που μ' έστειλε εκείνος μου όρισε τι να πω και τι να κηρύξω» (Ιω. 12,47-49).

ΨΑΛΜΟΣ 2 (στίχ. 2 & 7)

«Της γης οι βασιλιάδες συσπειρώθηκαν κι οι άρχοντες μαζεύτηκαν ενάντια στον Κύριο, στον εκλεκτό του ενάντια... Διακηρύττω εκείνο που ο Κύριος αποφάσισε. Μου είπε: ΓΥΙΟΣ ΜΟΥ ΕΙΣΑΙ ΕΣΥ. ΕΓΩ ΣΗΜΕΡΑ ΣΕ ΓΕΝΝΗΣΑ» (2,2 & 7).

Ο Ψαλμός είναι βασιλικός και μεσσιανικός. Εικονίζει: α) την ενθρόνιση του βασιλιά, όπου και διαβαζόταν ο σχετικός ψαλμός, β) την προς τιμήν του βασιλέα απαγγελία του σε γιορτές στη Σιών, γ) κυρίως δηλώνει για την Εκκλησία και τους Πατέρες την αΐδια και υπεράνω λόγου γέννηση του Υιού του Θεού από τον Πατέρα του. Το γεγονός ενισχύει η θεολογική γραμμή του Παύλου, που αναφέρεται στον ψαλμό για να δηλώσει ότι ο Υιός δεν είναι άγγελος Θεού, αλλά Θεός ο ίδιος. Διότι λέγει: «Σε κανέναν από τους αγγέλους δεν είπε ποτέ ο Θεός: 'Εσύ είσαι ο Υιός μου, εγώ σήμερα σε γέννησα'. Ούτε πάλι είπε για κανέναν: 'Εγώ θα είμαι πατέρας του και αυτός θα είναι Υιός μου'» (Εβρ. 1,4-5). Οι πρώτοι χριστιανοί ανέφεραν στον Ιησού τον Ψαλμό αυτόν και έλεγαν προσευχόμενοι «Γιατί ψύαξαν τα έθνη ...εναντίον του Κυρίου και του Μεσσία του; Πραγματικά εναντίον του αγίου δούλου σου Ιησού, που εσύ τον έχρισες Μεσσία,

Δημοσιεύθηκε : Κυριακή, 13 Απριλίου 2014 14:20

Συντάκτης: Διαχειριστής: π. Αντώνιος Τριανταφύλου / Συντάκτης: Αλέξ. Μαρκουίτζος, Γραμματέας Ι. Μ. Σύρου

Εμφανίσεις: 3490

συγκεντρώθηκαν ο Ηρώδης και ο Πόντιος Πιλάτος μαζί με πλήθος εθνικών και Ιουδαίων για να κάνουν όσα είχε ορίσει προηγουμένως η δύναμή σου και η σοφία σου να γίνουν» (Πρ. 4,25-28).

ΨΑΛΜΟΣ 15

Ο Ψαλμός περιγράφει την ανάσταση του Ιησού, με τα λόγια: «Δεν θα εγκαταλείψεις την ψυχή μου στον άδη, ούτε θα αφήσεις τον άγιόν σου να γνωρίσει τη ΣΩΜΑΤΙΚΗ ΑΠΟΣΥΝΘΕΣΗ (διαφθορά)».

Ο απ. Πέτρος εφαρμόζει τον συγκεκριμένο Ψλμ. στον Χριστό, όταν λέγει: «Εσείς τον Ιησού τον θανατώσατε... Ο Θεός όμως τον ανέστησε, ελευθερώνοντάς τον από τα δεσμά του θανάτου, γιατί ήταν αδύνατο να τον κρατήσει ο θάνατος πια. Πραγματικά ο Δαβίδ λέγει γι' αυτόν: 'Δεν θα εγκαταλείψεις την ψυχήν μου στον άδη, ούτε θ' αφήσεις τον άγιόν σου να γνωρίσει τη ψθορά'» (Πρ. 2,23-27). Και ο απ. Παύλος συμπληρώνει: «Το ότι τον ανέστησε από τους νεκρούς και δεν πρόκειται πια να επιστρέψει στη ψθορά του θανάτου, το έχει πει ...κι αλλού ο Δαβίδ: 'Δε θ' αφήσεις να δει ψθορά ο αφιερωμένος σ' εσένα δούλος σου'. Κι όσο για το Δαβίδ, αυτός υπηρέτησε το θέλημα του Θεού στη γενιά του κι ύστερα πέθανε, θάφτηκε δίπλα στους προγόνους του και γνώρισε τη ψθορά του θανάτου. Αυτός όμως που ο Θεός τον ανέστησε, δεν γνώρισε τη ψθορά του θανάτου» (Πράξ. 13,34-37).

ΨΑΛΜΟΣ 21 (στίχ. 2,17,19)

Στον Ψαλμό ο προφήτης και βασιλιάς Δαβίδ λέγει: «Θεέ μου Θεέ μου, γιατί με εγκατέλειψες... Σκύλοι με κύκλωσαν, κακοποιών πατρία μ' έβαλε στη μέση. ΤΡΥΠΗΣΑΝΕ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΜΟΥ. Μπορούν να μετρηθούν όλα τα κόκκαλά μου ...Τα ρούχα μου μοιράζουν μεταξύ τους και ΡΙΧΝΟΥΝ ΚΛΗΡΟ για τη φορεσιά μου» (2,17,19).

Οι προφητείες αυτές καθαρότατα αναφέρονται στον καθηλωμένο επί του σταυρού Ιησού, ο οποίος αναψώνησε προς τον Πατέρα του με τα ίδια λόγια του Ψαλμού (Ματθ. 27,46), τού τρύπησαν τα χέρια και τα πόδια για να σταυρωθεί (Ιω. 19,18) και μοίρασαν οι στρατιώτες κάτω από τον σταυρό τα ρούχα Του μεταξύ τους, ενώ για τον χιτώνα του έριξαν κλήρο, επειδή ήταν ακριβός και άραφος (Ιω. 19,24).

ΨΑΛΜΟΣ 39 (στίχ. 7-9)

Στον συγκεκριμένο Ψαλμό, ο προφητάναξ Δαβίδ αναφέρει: «Θυσίαν και προσφοράν δεν ηθέλησας, ΑΛΛΑ ΜΟΥ ΕΤΟΙΜΑΣΕΣ ΣΩΜΑ. Ολοκαύτωμα και θυσίας δι' αμαρτίαν δεν εζήτησες. Τότε είπον, ΙΔΟΥ ΗΛΘΟΝ, όπως είναι γραμμένον δι' εμέ εις τον κύλινδρον του βιβλίου, δια να κάμω, ω Θεέ, το θέλημά σου».

Δημοσιεύθηκε : Κυριακή, 13 Απριλίου 2014 14:20

Συντάκτης: Διαχειριστής: π. Αντώνιος Τριανταφύλου / Συντάκτης: Αλέξ. Μαρκουίτζος, Γραμματέας Ι. Μ. Σύρου

Εμφανίσεις: 3490

Αποδίδοντας στον Ιησού ο απ. Παύλος την προηγούμενη προφητεία, επεξηγεί το εδάφιο ως εξής: «Αφού είπε ανωτέρω «ότι θυσία και προσφορά και ολοκαυτώματα και προσφορές περί αμαρτίας δεν ηθέλησες, ούτε ευαρεστήθηκες σ' αυτές» (οι οποίες προσφέρονται κατά τον νόμο), τότε είπε: «Ιδού, έρχομαι, για να κάνω, ω Θεέ, το θέλημά σου». Αναιρεί το πρώτο, για να συστήσει το δεύτερο. Με το οποίο είμαστε αγιασμένοι μέσω της προσφοράς του σώματος του Ιησού Χριστού, που μια για πάντα πραγματοποιήθηκε. Διότι κάθε ιερέας στέκεται λειτουργώντας κάθε ημέρα και πολλές φορές τις ίδιες προσφέρει θυσίες, οι οποίες ποτέ δεν μπορούν να αφαιρέσουν αμαρτίες. Αλλά ΑΥΤΟΣ αφού πρόσφερε μια θυσία για τη συγχώρεση των αμαρτιών, εκάθησε για πάντα στα δεξιά του Θεού, προσμένοντας στο εξής μέχρις ότου οι έχθροί Του τεθούν ως χαλί κάτω από τα πόδια του. Διότι με μια προσφορά τελειοποίησε για πάντα αυτούς που αγιάζονται» (Προς Εβραίους 10,8-14).

ΨΑΛΜΟΣ 40,10

Στον Ψαλμό 40,10 διαβάζουμε: «Αυτός ο ίδιος ο άνθρωπος, μαζί με τον οποίο ζούσα ειρηνικά, στον οποίο ήλπισα, ΑΥΤΟΣ ΠΟΥ ΕΤΡΩΓΕ ΨΩΜΙ ΜΑΖΙ ΜΟΥ, σήκωσε την φτέρνα του εναντίον μου».

Όπως και πολλές άλλες προφητείες έχουν διπλή μορφή, ήτοι αναφέρονται και σε ιστορικά γεγονότα αλλά και ερμηνεύονται εσχατολογικά (για τα χρόνια της Π.Δ. τα έσχατα είναι τα χρόνια της έλευσης του Μεσσία), έτσι και ο συγκεκριμένος Ψαλμός αναφέρεται στην προδοσία του Δαβίδ από τον έμπιστό του Αχιτόφελ, ο οποίος απαγχονίσθηκε όπως και ο Ιούδας (Β' Βας. 17,23). Ο Ιησούς Χριστός χρησιμοποιεί τον Ψλμ. απευθείας για τον εαυτόν Του διότι, υπονοώντας τον Ιούδα, λέγει: «Πρέπει να εκπληρωθεί όμως αυτό που είπε η Γραφή: «Εκείνος που μοιράζεται μαζί μου το ψωμί, στράφηκε εναντίον μου»» (Ιω. 13,18).

ΨΑΛΜΟΣ 67,19

«ΣΤΑ ΨΗΛΩΜΑΤΑ ΑΝΕΒΗΚΕΣ, ΕΠΙΑΣΕΣ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΥΣ. Απ' τους ανθρώπους δώρα έλαβες και από τους αποστάτες. Ώστε να κατοικήσουνε κι αυτοί στο Θεό κοντά, στον Κύριο».

Ο απ. Παύλος, αναφερόμενος στον Ψαλμό, τον εξηγεί ως εξής: «Στον καθένα όμως έχει δοθεί κάποιο ιδιαίτερο χάρισμα, σύμφωνα με το μέτρο που δωρίζει ο Χριστός. Γι' αυτό λέει η Γραφή: 'Ανέβηκε ψηλά, πήρε μαζί του αιχμαλώτους, έδωσε δώρα στους ανθρώπους'. Το ανέβηκε όμως, τι άλλο σημαίνει παρά πως προηγουμένως είχε κατέβει εδώ κάτω στη γη; Αυτός που κατέβηκε είναι ο ίδιος που ανέβηκε πάνω απ' όλους τους ουρανούς, για να γεμίσει με την παρουσία του το σύμπαν» (Εφ. 4,7-10).

ΨΑΛΜΟΣ 68,22

Δημοσιεύθηκε : Κυριακή, 13 Απριλίου 2014 14:20

Συντάκτης: Διαχειριστής: π. Αντώνιος Τριανταφύλου / Συντάκτης: Αλέξ. Μαρκουίζος, Γραμματέας Ι. Μ. Σύρου

Εμφανίσεις: 3490

«Και μου 'δωσαν χολή στο φαγητό μου κι ΟΤΑΝ ΔΙΨΟΥΣΑ ΜΕ ΠΟΤΙΖΑΝ ΕΥΔΙ».

Θυμίζουμε την εκπλήρωση της προφητείας στον Θεάνθρωπο, ο οποίος πάνω στο σταυρό «και για να εκπληρωθεί η προφητεία της Γραφής, λέει: 'Διψώ'. Εκεί κοντά βρισκόταν ένα σκεύος γεμάτο ξύδι. Οι στρατιώτες βούτηξαν ένα σφουγγάρι στο ξύδι, το στήριξαν στην άκρη ενός κλαδιού από ύσσωπο και το 'φεραν στο στόμα του Ιησού. Εκείνος όταν γεύτηκε το ξύδι, είπε: 'Τετέλεσται' (Δηλαδή όλα τώρα εκπληρώθηκαν). Έγειρε το κεφάλι και παρέδωσε (ο ίδιος με τη θέλησή του) το πνεύμα» (Ιω. 19,28-30).

ΨΑΛΜΟΣ 109

Στο βασιλικό και Χριστολογικό Ψαλμό 109 αναγράφεται: «ΕΙΠΕ Ο ΚΥΡΙΟΣ ΣΤΟΝ ΚΥΡΙΟ ΜΟΥ: Κάθισε στα δεξιά μου, μέχρι να κάνω τους εχθρούς σου χαλάκι για τα πόδια σου».

Η προφητεία εμφανίζει στο προσκήνιο τα δύο πρόσωπα της Αγίας Τριάδας, εκ των οποίων ο Πατέρας απευθυνόμενος προς τον Υιόν Του, του ζητά να καθήσει στα δεξιά του, μέχρι να υποτάξει τις εχθρικές ορατές και αόρατες δυνάμεις, στη δύναμή του. Οι Πατέρες, ο χριστιανικός κόσμος και οι ραβίνοι συμφωνούν περί της μεσσιανικότητας του Ψαλμού αυτού. Χαρακτηριστικό είναι ότι στα εβραϊκά καί ο πρώτος Κύριος καί ο δεύτερος αναφέρονται ως ΓΙΑΧΒΕ. «Στο Μιδράς Τιλλείμ σημειώνεται ότι θα καλέσει ο Πανάγιος τον Μεσσία να καθήσει στα δεξιά του κατά το γεγραμμένο: 'Είπεν ο Κύριος τω Κυρίω, κάθου εκ δεξιών μου'». Ιστορικά ο Ψαλμός έχει αναφορά στον βασιλέα του Ισραήλ, ο οποίος και 'υιοθετείται' από τον Γιαχβέ, στα δεξιά του έχει πάντα τη δύναμη του Θεού και νικά τους εχθρούς του με τη βοήθειά Του, όσο βέβαια εκτελεί τις εντολές Του.

ΟΙ ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΗΣΑΪΑ

Ο Μεσσίας, σύμφωνα και με την προφητεία του Ιακώβ, θα προερχόταν από τη φυλή του Ιούδα. Ρίχνοντας περισσότερο φως ο Ησαΐας εντοπίζει τον ερχομό του Μεσσία από την οικογένεια του Ιεσσαί, πατέρα του Δαβίδ: «Ένα κλωνάρι θα ψυτρώσει απ' τον κορμό του Ιεσσαί κι ένα κλαδί θα καρποφορήσει από τις ρίζες του» (11,1-5). Και παρακάτω λέγει: «Πάνω του θ' αναπαύεται το Πνεύμα του Κυρίου, το πνεύμα αυτό που θα του δίνει σοφία και σύνεση». Περιγράφει μάλιστα τη μεσιακή εποχή στη συνέχεια, οπότε «ο λύκος θα κάθεται παρέα με το αρνί και θα κοιμάται ο πάνθηρας με το κασίκι αντάμα. Το μοσχαρακι και το λιονταρόπουλο θα βόσκουνε μαζί κι ένα μικρό παιδί θα τα οδηγάει... το λιοντάρι θα τρέφεται καθώς το βόδι με άχυρο. Το βρέφος άφοβα θα παίζει στη φωλιά της έχιδνας, το νήπιο... θ' απλώνει το χεράκι του στις κόμπρας τη σπηλιά... Σαν έρθει εκείνη η μέρα, το βλαστάρι απ' τη ρίζα του Ιεσσαί

Δημοσιεύθηκε : Κυριακή, 13 Απριλίου 2014 14:20

Συντάκτης: Διαχειριστής: π. Αντώνιος Τριανταφύλου / Συντάκτης: Αλέξ. Μαρκουίτζος, Γραμματέας Ι. Μ. Σύρου

Εμφανίσεις: 3490

εκεί θα στέκεται για τους λαούς σημαία» (Ησ. 11,2-10). Πρόκειται επομένως για τον Μεσσία, ο οποίος θα εγκαινιάσει το νέο βασίλειο της χάριτος του Θεού, δια της Εκκλησίας.

Οι θεϊκές ιδιότητες του Παιδίου Ιησού παρουσιάζονται από τον Ησαΐα με τα εξής καταπληκτικά λόγια: «Γεννήθηκε για μας ένα παιδί, μας δόθηκε ένας γιός. Του οποίου η εξουσία υπάρχει ΑΠ' ΑΡΧΗΣ ΠΑΝΩ ΣΤΟΥΣ ΩΜΟΥΣ ΤΟΥ, και τ' όνομά του θα' ναι: 'Σύμβουλος θαυμαστός, ΘΕΟΣ ΙΣΧΥΡΟΣ, αιώνιος Πατέρας και της ειρήνης Άρχοντας'. Μεγάλη θα' ναι η εξουσία του, και η ειρήνη ατέλειωτη» (9,5-6).

Στα κεφ. 52 και 53 του Ησαΐα βρίσκουμε μια πολύ εντυπωσιακή προφητεία για το Μεσσία, στην οποία οι πιστοί αναγνωρίζουν τα πάθη του Ιησού: «Δεν είχε ωραία και ελκυστική εμφάνιση. Δεν είχε λαμπρότητα προσώπου, ούτε κάλλος. Το πρόσωπό του ήταν καταφρονημένο, χωρίς τιμή και δόξα. Δέχτηκε εξευτελισμούς και ταπεινώσεις εκ μέρους των ανθρώπων. Αυτός όμως φέρει πάνω του το βαρύ φορτίο των αμαρτιών μας. ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΤΗΚΕ ΓΙΑ ΤΙΣ ΔΙΚΕΣ ΜΑΣ ΑΜΑΡΤΙΕΣ, ΥΠΕΦΕΡΕ ΓΙΑ ΤΙΣ ΑΝΟΜΙΕΣ ΜΑΣ. ΧΑΡΗ ΔΕ ΣΤΗΝ ΠΛΗΓΗ ΕΚΕΙΝΟΥ, ΕΜΕΙΣ ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΚΑΜΕ. Και αυτός παρ' όλες τις κακώσεις που υπέστη, δεν άνοιξε το στόμα του. ΣΑΝ ΑΦΩΝΟ ΠΡΟΒΑΤΟ ΟΔΗΓΗΘΗΚΕ ΣΤΗ ΣΦΑΓΗ. Σαν αμνός μπροστά σ' αυτόν που τον κουρεύει, έτσι βαδίζει, χωρίς να ανοίγει το στόμα του. Αφαιρέθηκε βίαια και άδικα από τη γη η ζωή του. Το παιδί μου αυτό, λέγει ο Θεός, δεν έπραξε καμία παρανομία, ούτε βρέθηκε ποτέ ψεύδος στο στόμα του. Αν προσφέρετε αυτόν ως εξιλαστήριο θύμα για τις αμαρτίες σας, η ψυχή σας θα λυτρωθεί. Αυτός θα πάρει ως δική του πνευματική κληρονομιά πολλούς, γιατί με τη θέλησή του παραδόθηκε στο λυτρωτικό για μας θάνατο. Και δια της θυσίας του ΠΗΡΕ ΠΑΝΩ ΤΟΥ ΤΙΣ ΑΜΑΡΤΙΕΣ ΠΟΛΛΩΝ».

Εαφνικά, όμως, ο θεόπνευστος συγγραφέας αλλάζει το συναισθηματικό τόνο του ψαλμού. Από τη σκηνή της ταπείνωσης, περνά στη δόξα: «Θα θυμηθούν και θα ξαναγυρίσουν στον Κύριο όλα τα έθνη της γης. Θα γονατίσουν μπροστά του όλες οι φυλές του κόσμου, γιατί σ' Αυτόν ανήκει το Βασίλειο και Αυτός εξουσιάζει τα έθνη. Μπροστά του θα γονατίσουν όλοι οι μεγάλοι της γης». Διαβάζοντας κάποιος σήμερα την περικοπή αυτή και αγνοώντας ότι ανήκει στον Ησαΐα, δεν θα ήταν δύσκολο να νομίσει ότι την έγραψε κάποιος Χριστιανός. Είτε τη συγκρίνουμε με το πάθος, που ιστορείται στα Ευαγγέλια, είτε προς τη διδασκαλία των αποστόλων για τη θυσία του Χριστού, είμαστε αναγκασμένοι να ομολογήσουμε ότι αναφέρεται στον Ιησού Χριστό και το έργο του (Υπόθεση Ιησούς...).

Ο Ησαΐας σε άλλο προφητικό σημείο αναγγέλλει: «Ο Κύριος και Θεός λέει: 'Εγώ θα βάλω στη Σιών ένα λιθάρι, λιθάρι στέρεο, πολύτιμο, ακρογωνιαίο λιθάρι, θεμέλιο γερό. Όποιος πιστεύει σ' εμένα δεν θ' απογοητευτεί'» (28,16) και σε άλλο σημείο προσθέτει για το Θεό το εξής: «ΕΓΩ ΘΑ ΓΙΝΩ Ο ΤΟΠΟΣ ΟΠΟΥ ΘΑ ΑΓΙΑΖΟΝΤΑΙ ΑΛΛΑ ΚΑΙ Η ΠΕΤΡΑ ΠΟΥ ΘΑ ΣΚΟΝΤΑΨΟΥΝ, κι ο βράχος πάνω στον οποίον θα πέσουν... Πολλοί θα σκοντάψουν, θα πέσουν

Δημοσιεύθηκε : Κυριακή, 13 Απριλίου 2014 14:20

Συντάκτης: Διαχειριστής: π. Αντώνιος Τριανταφύλου / Συντάκτης: Αλέξ. Μαρκουίτζος, Γραμματέας Ι. Μ. Σύρου

Εμφανίσεις: 3490

και θα συντριφθούν, θα παγιδευτούν και θα συλληφθούν» (8,14-15). Ο γέροντας και προφήτης Συμεών, κρατώντας στα χέρια του το βρέφος Ιησούς, ταυτίζει τον επαγγελλόμενο από τον Ησαΐα με τον Ιησού Χριστό, όταν λέγει: «Αυτός θα γίνει αιτία να καταστραφούν ή να σωθούν πολλοί Ισραηλίτες. ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΣΗΜΕΙΟ ΑΝΤΙΛΕΓΟΜΕΝΟ, για να φανερωθούν οι πραγματικές διαθέσεις πολλών» (Λουκ. 2,34-35). Και ο απ. των Εθνών συμπληρώνει: «Κανένας δεν μπορεί να βάλει άλλο θεμέλιο εκτός από αυτό που υπάρχει και που είναι ο Ιησούς Χριστός» (Α' Κορ. 3,11). Και πάλι λέγει για τους απίστευτους συμπατριώτες του ότι «σκόνταψαν στο λίθο του προσκόμματος, όπως το είχε πει η Γραφή: 'Κοιτάξτε, τοποθετώ στη Σιών ένα λίθο για πρόσκομμα, μια πέτρα για πτώση. Όποιος όμως πιστεύει σ' Αυτόν δε θα ντροπιαστεί'» (Ρωμ. 9,32-33). Το ίδιο και ο απ. Πέτρος ονομάζει τον Χριστό λίθο εκλεκτό και έντιμο, αλλά και λίθο προσκόμματος στον οποίον σκοντάπτουν 'οι απειθούντες στον λόγο' (Α' Πέτρ. 2,4-8). Επιπλέον ο Πέτρος θίγοντας και το γεγονός ότι ο Κύριος υπήρξε 'αποδοκιμασμένος από τους ανθρώπους' χρησιμοποιεί και την άλλη προφητεία των Ψαλμών (117,22), σύμφωνα με την οποία «Η πέτρα που οι οικοδόμοι παραπέταξαν, έγινε το σημαντικότερο αγκωνάρι», που ο ίδιος ο Θεάνθρωπος εφαρμόζει στον εαυτόν Του, επισημαίνοντας πως «Ο Κύριος το έκανε αυτό και είναι αξιοθαύμαστο στα μάτια μας» (Ματθ. 21,42).

ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΜΙΧΑΙΑ

Ο Μιχαίας ακολούθως (8ο αιώνας π.Χ.) επισημαίνει τη γενέτειρα του Μεσσία, που θα είναι η Βηθλεέμ, διότι λέγει: «Και συ Βηθλεέμ, που αλλιώς λέγεσαι και οίκος άρτου, μικρή είσαι μεταξύ των πόλεων του Ιούδα. Δεν έχεις ούτε χίλιους κατοίκους. Αλλά από σένα θα προέλθει για τη δική μου δόξα ένας άντρας, για να γίνει άρχοντας του ισραηλιτικού λαού. Η ΑΡΧΗ ΚΑΙ Η ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΑΥΤΟΥ ΞΕΠΕΡΝΑ ΤΗΝ ΑΡΧΗ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ» (5,4).

Πέρα από την επισήμανση του τόπου γεννήσεως του Μεσσία, η προφητεία αναφέρεται και σε κάτι πιο μεγάλο και πιο σπουδαίο. Το προφητευόμενο πρόσωπο, θα ήταν όχι μόνο άνθρωπος, αλλά θα προϋπήρχε και αιώνια, σε αντίθεση με όλους τους άλλους ανθρώπους. Αυτό σημαίνει η πρόταση της προφητείας: «Η έξοδος του είναι απ' αρχής αιώνος». Η έξοδος του παιδιού της Βηθλεέμ, δηλ. η ανατολή του, η εμφάνισή του, χάνεται στην αιωνιότητα. Το χωρίο αυτό αναφέρεται στην προαιώνια ύπαρξη του Μεσσία ως Θεού-Θεανθρώπου ("Υπόμνημα εις το βιβλίο του Μιχαίου", Νικ. Παπαδόπουλου).

ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΤΟΥ ΜΑΛΑΧΙΑ

Όσο περνούσαν τα χρόνια, ο Θεός φανέρωνε με τους προφήτες του όλο και πιο καθαρά τα χαρακτηριστικά εκείνου, που επρόκειτο να έρθει για να τους λυτρώσει. Πριν απ' το Μεσσία, προαναγγέλλει ο προφήτης Μαλαχίας,

Δημοσιεύθηκε : Κυριακή, 13 Απριλίου 2014 14:20

Συντάκτης: Διαχειριστής: π. Αντώνιος Τριανταφύλου / Συντάκτης: Αλέξ. Μαρκουίτζος, Γραμματέας Ι. Μ. Σύρου

Εμφανίσεις: 3490

θα εμφανιστεί ο αγγελιοφόρος του, σκοπός του οποίου θα είναι να προετοιμάσει το δρόμο για τη θεία εξ ουρανού κατάβαση του Χριστού του Θεού: «Ιδού, εγώ στέλνω τον αγγελιοφόρο μου, λέει ο Θεός, για να προετοιμάσει το δρόμο ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΜΕΝΑ. Θα είναι μια φωνή, που θα ακουστεί στην έρημο: Ετοιμάστε την οδό του Κυρίου, κάνετε ίσιους τους δρόμους του Θεού μας» (Μαλ. 3,1 και Ησαΐας 40,3-5).

Το περιεχόμενο της προφητείας αυτής είναι θαυμαστό, διότι ο ίδιος ο Θεός αναφέρει ότι θα κατέβει στη γη για να λυτρώσει την ανθρωπότητα, και ότι θα τον προαναγγείλει, σύμφωνα με τη συνείδηση της Εκκλησίας, ο Ιωάννης ο Βαπτιστής, ο και Πρόδρομος του Μεσσία ονομαζόμενος. Επομένως, αφού ο Ιωάννης ανήγγειλε και έδειχνε τον Χριστό ως Μεσσία και Κύριο, εξισώνεται ο Χριστός με τον Θεό.

ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ ΖΑΧΑΡΙΟΥ

Ο προφήτης Ζαχαρίας αναφέρεται στη θριαμβευτική είσοδο του Ιησού στα Ιεροσόλυμα, με τα λόγια: «Να χαιρέσαι, θυγατέρα Σιών, να διαλαλείς, θυγατέρα Ιερουσαλήμ: Νά, έρχεται σε σένα ο βασιλιάς σου, δίκαιος και ΣΩΤΗΡΑΣ, πράος, και καβάλα σ' ένα γαϊδουράκι» (Ζαχ. 9,9).

Ο ίδιος προφήτης προλέγει και την αμοιβή του Ιούδα για την προδοσία του: «ΟΡΙΣΑΝ ΤΟΝ ΜΙΣΘΟ ΜΟΥ ΤΡΙΑΝΤΑ ΑΡΓΥΡΙΑ», λέει η προφητεία. Και το λέει ο ίδιος ο Θεός για τον εαυτόν του (Ζαχ. 11).

Ακόμα ο Ζαχαρίας μάς λέγει: «Όταν κάποιος τον ρωτήσει: Τι είναι οι πληγές αυτές μέσα στα χέρια σου; Εκείνος θα απαντήσει: ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΠΛΗΓΕΣ ΕΚΕΙΝΕΣ, ΠΟΥ ΠΛΗΓΩΘΗΚΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ ΜΟΥ» (13,6). Είναι τόσο καθарές οι προφητείες, και επαληθεύτηκαν στη ζωή του Χριστού με τόση ακρίβεια, που νομίζει κανείς ότι διαβάζει τα Ευαγγέλια, στα χρόνια της Καινής Διαθήκης και όχι την Παλαιά Διαθήκη. Έτσι, και οι πληγές μέσα στα χέρια. Προήλθαν από τα καρψιά και προξενήθηκαν από τους ψίλους του Χριστού, δηλ. τους συμπατριώτες του Ιουδαίους, που τον παρέδωσαν για να σταυρωθεί.

Μια άλλη προφητεία, εξάλλου, του προφήτη Ζαχαρία αφορά το σταυρικό θάνατο του Εκλεκτού: «ΘΑ ΕΠΙΒΛΕΨΟΥΝ, λέγει, ΣΕ ΜΕΝΑ, ΤΟΝ ΟΠΟΙΟΝ ΕΚΕΝΤΗΣΑΝ». Θα ατενίσουν, δηλαδή, εμένα, που λόγχισαν πάνω στο Σταυρό. Ας θυμηθούμε το Ρωμαίο στρατιώτη, που λόγχισε την πλευρά του Ιησού, απ' την οποία έτρεξε αίμα και νερό.

Και τέλος συναψής με τα θεία πάθη είναι και η προφητεία της Εξόδου, που λέγει: «ΚΟΚΚΑΛΟ ΤΟΥ ΔΕΝ ΘΑ ΣΠΑΣΕΤΕ» (κεφ. 12,46). Πράγματι, ενώ οι στρατιώτες έσπασαν τα οστά των μηρών των δύο άλλων κακούργων (12,10 και Ψλμ. 33,21) πάνω στο Σταυρό, για να επιφέρουν γρηγορότερο θάνατο, τον Ιησού δεν τον άγγιξαν, γιατί είχε ήδη εκπνεύσει.

Δημοσιεύθηκε : Κυριακή, 13 Απριλίου 2014 14:20

Συντάκτης: Διαχειριστής: π. Αντώνιος Τριανταφύλου / Συντάκτης: Αλέξ. Μαρκουίζος, Γραμματέας Ι. Μ. Σύρου

Εμφανίσεις: 3490

ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΤΟΥ ΔΑΝΙΗΛ

Πρόκειται για την προφητεία των «εβδομήντα εβδομάδων», που τη βρίσκουμε στο 9ο κεφάλαιο του βιβλίου του Δανιήλ. Είναι η εξής: «ΕΒΔΟΜΗΝΤΑ ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ ορίστηκαν για το λαό σου και την άγια πόλη, για να παύσει η αδικία, για να σφραγιστεί η αμαρτία, για να ξεπλυθεί το κακό, για να επικρατήσει αιώνια δικαιοσύνη, για να επικυρωθεί το όραμα και ο προφήτης και ΝΑ ΧΡΙΣΤΕΙ Ο ΑΓΙΟΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ. Γνώρισε, λοιπόν, και κατάλαβε, ότι από την έκδοση του προστάγματος για να ανοικοδομηθεί η Ιερουσαλήμ, μέχρι του Χριστού του Ηγήτορα θα είναι επτά εβδομάδες, και εξήντα δύο εβδομάδες. Η πλατεία και το τείχος θα οικοδομηθεί ξανά, μάλιστα σε καιρούς στενοχωρίας. Και μετά τις εξήντα δύο εβδομάδες, Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΘΑ ΕΚΚΟΠΕΙ, όμως όχι για τον εαυτό του. Και ο λαός του ηγήτορα, ο οποίος θα έρθει, ΘΑ ΑΦΑΝΙΣΕΙ την πόλη και το αγιαστήριο».

Στην Παλαιά Διαθήκη, όταν αναγράφονται '69 εβδομάδες' υπολογίζονται όχι σε ημέρες, αλλά σε περιόδους επτά ετών η κάθε μία. Συνεπώς μέχρι την ΕΜΦΑΝΙΣΗ στο προσκήνιο του Χριστού του Ηγήτορα, του Μεσσία, πρόκειται γράφει να περάσουν: $69 \times 7 = 483$ χρόνια. Ποια είναι όμως η έναρξη υπολογισμού της μεσιακής χρονολογίας; Το ίδιο το κείμενο παραθέτει ως έναρξη την έκδοση ενός προστάγματος για την ανοικοδόμηση, εκ νέου, της Ιερουσαλήμ, μετά την επιστροφή των Ιουδαίων από την εξορία (Βαβυλώνιος αιχμαλωσία). Το ότι η ανοικοδόμηση ολόκληρης της Ιερουσαλήμ, μαζί με τα τείχη της, επετράπη μόνο δια του διατάγματος επί βασιλείας Αρταξέρξη του Μακρόχειρα (στο εικοστό έτος της βασιλείας του), μας πείθει ότι η χρονολογία αυτή και μόνη, δηλ. το έτος 455 π.Χ., πρέπει να τεθεί ως βάση των εβδομήντα εβδομάδων (βλ. 'Απολογητικά Μελέται Ε', Παν. Τρεμπέλα, εκδ. «Ο Σωτήρ», Αθ. Απρίλιος 1994). Συνεπώς οι 69 εβδομάδες, αρχόμενες από το έτος 455 π.Χ. λήγουν στο έτος 28 μ.Χ., χρονολογία κατά την οποία ο Χριστός άρχισε, περίπου, τη δημόσια ζωή και δράση του, κηρύττοντας το ευαγγέλιο της σωτηρίας. Μετά τις 62 εβδομάδες, συνεχίζει όμως η προφητεία, και πριν από την 70η εβδομάδα, ο «Χριστός θα εκκοπεί», ΘΑ ΘΑΝΑΤΩΘΕΙ, και μάλιστα όχι για τον εαυτόν Του αλλά για χάρη των άλλων. Ακόμη, προαναγγέλλει και άλλον αμέσως μετά ηγεμόνα, ο οποίος θα καταστρέψει τα πάντα. Το τελευταίο εμφανώς επισημαίνει τον Ρωμαίο αυτοκράτορα Τίτο -σύμφωνα και με την προφητεία του ιδίου του Χριστού (Λουκ. 13,35)- που το 70 μ.Χ. κατέστρεψε πλήρως τα Ιεροσόλυμα και αυτόν ακόμη το Ναό.

Οι προηγουμένως εκτεθείσες λαμπρές προφητείες (και πολλές άλλες) διατυπώθηκαν σε διαφορετικές χρονικές περιόδους και από διαφορετικούς ανθρώπους. Και όμως συγκλίνουν στον ιστορικά κατεξοχήν πνευματικό ηγέτη της σωσμένης ανθρωπότητας, δηλ. της Εκκλησίας, στον Ιησού Χριστό και Υιό του Θεού, στον οποίον και δια του οποίου πραγματοποιήθηκαν με μαθηματική ακρίβεια, σύμφωνα με το καθορισμένο σχέδιο της πάνσοφης Πρόνοιας του Θεού Πατέρα, δια της συνεργίας του Αγίου Πνεύματος, πριν να υπάρξει ακόμη ο κόσμος (βλ. 'Περιπατούντες εν αληθεία', Μιχαήλ. Γ.

Η Παλαιά Διαθήκη προφητεύει και προσανατολίζει προς τον Μεσσία Χριστό, το πάθος κα

Δημοσιεύθηκε : Κυριακή, 13 Απριλίου 2014 14:20

Συντάκτης: Διαχειρίστης: π. Αντώνιος Τριανταφύλου / Συντάκτης: Αλέξ. Μαρκουίζος, Γραμματέας Ι.

Μ. Σύρου

Εμφανίσεις: 3490

Χούλη, Σύρος 1997) .

Εικόνα, από: panagiaalexiotissa.blogspot.com